

[Pia Kjærsgaard]

Forhåbentlig bliver der ikke opnået enighed om, hvordan et OD-forslag skal se ud. Fremskridtspartiet vil i hvert fald ikke være med til at støtte et OD-forslag, der kun kan blive til skade for erhvervslivet.

På fremskridtspartiets vegne skal jeg fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget siger nej til skattereformaftalen, fordi den gør det dyrere og sværere at være dansker. Samtidig udtaler folketetinget, at overskudsdeling kun kan foretages på frivillig basis uden lovindgreb.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Maisted (FD):

Jeg kan meget godt lide, at vi har en statsminister, der er optimist. Det synes jeg er et forfriskende indslag i dansk politik. Efter at jeg har hørt og læst statsministerens åbnings-tale, er jeg klar over, at han har sans for humor. Jeg synes også, det er hyggeligt, at ministerfruer steger bøffer og serverer bourgogne, for at borgerne kan blive fri for at betale naboens skat, når de til gengæld får lov til at betale til borgernes børn.

Problemet er selvfølgelig, at det er en fejl, at det konservative folkeparti har opgivet at være konservativt og er blevet mere folkeparti.

Det væsentlige, mener jeg, når man læser den skriftlige del af åbningstalen og hører, hvad statsministeren siger, er, at man får det delt op i to væsentlige problemer: ytringsfriheden, altså den information, borgerne skal have for at kunne følge med i, hvad der sker i dansk politik, og hvad der sker i folketin-get, og økonomien, der er et udtryk for, hvordan vi forvalter de værdier, der bliver skabt i samfundet.

Med hensyn til ytringsfriheden står det noget skralt til. Det gør det selvfølgelig, fordi vi har et statsmonopol, for ytringsfriheden er blevet afløst af den såkaldte journalistiske frihed. Det giver sig f.eks. udslag i, at stats-monopolet, der råder over 3 kanaler, ikke ønsker at sende denne debat, som dog nok

interesserer befolkningen. Jeg mener bestemt, det kunne være interessant for befolkningen at høre, hvad politikerne mener om landets økonomiske situation og i det hele taget ri-gets tilstand. Men nej, nej! Journalisterne siger: det bestemmer vi, vi har den journali-stiske frihed.

Det vil sige, at ytringsfriheden er blevet fortrængt. Man burde lave om på grundlo-vens § 77 og indføre »journalistisk frihed« i stedet for »ytringsfrihed«. Det er ganske klart, det skinner igennem en række beslutninger, at denne fjerde statsmagt kan sortere, hvad der skal ud til befolkningen, hvilke in-formationer den skal have, og bestemme, hvordan samfundet skal køre.

Det er endnu mere indlysende, at den de-bat, vi har haft her i folketetinget om, hvorvidt der skal være reklamer i TV og i TV 2, gan-ske enkelt er en skindebat, for det, det drejer sig om, er, hårdt og brutalt, magt, for hvis man besidder informationsapparatet, har man selvfølgelig også den politiske magt. Det betyder næsten, at journalisterne burde stille op til næste folketingsvalg, og med den erfa-ring, vi har her i folketetinget, er jeg sikker på, at adskillige af dem ville blive valgt ind i folketin-get, og så kunne de jo også udøve deres magt dér.

Vi har klassiske eksempler på, hvordan det er gået i det danske samfund. Radiorådsfor-manden, fru Birte Weiss, udtrykker minsand-ten over for befolkningen, at vi har et stats-monopol, der frit, uafhængigt og uden hen-syn til politiske rørelser informerer befolk-ningen neutralt. Jeg er helt sikker på, at den største del af den danske befolkning dårlig var til at samle op fra gulvet af grin, da de hørte den udtalelse, for hvad er kendsgernin-gen? Man kan jo se i aviserne, at der næsten ikke er én besættelse af stillinger i radio eller TV, der ikke er politisk bestemt. Vi hører om afstemninger, der siger 13-12, eller hvad ved jeg, alt sammen for, at man får placeret præcis de mennesker, man gerne vil have place-ret i dette så vigtige apparat for at have den politiske magt.

Dette kan kun brydes på én eneste måde: ved at give de elektroniske informationskil-der nøjagtig de samme friheder som den trykte presse. Der er overhovedet ingen und-skyldning for ikke at gennemføre disse reg-ler. Jo, én: at man ønsker at bevare den poli-tiske magt herinde, hvor vi hører formynder-